

VII. Powiat jędrzejowski:

22. Dekanat jędrzejowski,	12 parafii,	37 529 wiernych
23. Dekanat małogoski,	8 parafii,	19 952 wiernych
24. Dekanat sądziszowski,	10 parafii,	37 225 wiernych
	30 parafii,	84 706 wiernych.

Łącznie z dniem 1 I 1926 diecezja liczyła 24 dekanaty, 220 parafii, 13 filii, 192 kaplice publiczne, 3 klasztory męskie, 2 żeńskie, 16 domów zakonnych żeńskich, 280 kapłanów diecezjalnych i 774 601 wiernych²².

W ramach tej reorganizacji utworzono 3 nowe dekanaty: dalezyski, piekoszewski i słomnicki²³; dekanat bodzentyński istniał już bowiem przed r. 1621²⁴. Innym rezultatem na polu działalności administracyjnej bpa A. Łosińskiego było dzielenie obszernych terenowo parafii i tworzenie nowych. W latach 1925—1938 utworzył on 10 dalszych parafii: Górno (1935), Makoszyn (1934), Skorzyszyc (1934), Sławice (1938 ?), Braciejówka (1935), Klucze (1938), Pradło (1934), Oblasy (1937), Sokolniki (1938) i Wierna (1933)²⁵. W sumie za rządów bpa A. Łosińskiego (1910—1938) przywrócono kolegiatę u. w. Narodzenia NMP w Wiślicy (1924), oraz utworzono lub przywrócono do życia 20 dekanatów i erygowano 28 nowych parafii. Przy końcu rządów tego biskupa i w przededniu drugiej wojny światowej diecezja kielecka liczyła: 24 dekanaty, 232 parafie, 20 filii, 207 kaplic publicznych, 4 klasztory i domy zakonne męskie, 31 żeńskich, 391 kapłanów diecezjalnych, 17 zakonnych i 870 346 wiernych²⁶.

²² *Kielecki Przegląd Diecezjalny*. R. 12: 1925 z. 12 s. 195 (podaje 788 342 wiernych), s. 203—204; por. *Elenchus cleri dioec. Kielcensis p. a. D. 1926*, Kielce 1926 s. 25—58, 83.

²³ *Elenchus 1925* s. 16 n.; por. *Elenchus 1926* s. 16 n.

²⁴ *Reformationes generales 1621*, s. 36.

²⁵ *Elenchus cleri dioec. Kielcensis p. a. D. 1939*, Kielce 1939 s. 40, 41, 42, 97, 118, 121, 142, 148, 166.

²⁶ Tamże, s. 214.

K R Ó T K I E B I O G R A F I E

GOŁASZEWSKI FILIP NEREUSZ (1808—1895), ksiądz, rektor Sem. Stradomskiego i zast. prof. U. J., s. Wincentego i Wiktorii z Radwańskich, ur. w Warszawie 1 VI. W r. 1827 wstąpił do Zgromadzenia Misji w Warszawie. Śluby złożył w 1829 r. Studia filozoficzno-teologiczne odbył w seminarium świętokrzyskim w Warszawie i Tykocinie. Po otrzymaniu święceń kapłańskich (1832) pracował w Tykocinie przy parafii i wykładał w tamtejszym seminarium duchownym. Po krótkim pobycie w stolicy został w r. 1836 profesorem filozofii i historii Kościoła w seminarium duchownym w Krakowie na Stradomiu, gdzie uczył Pisma św., teol. mor. i apologetyki. W latach 1852—1891 wykładał G-i teologię moralną na Wydziale Teologicznym U. J. Jako profesor okazał się dobrym kaznistą. Wykłady jego nie były oryginalne, opierał je bowiem na wywodach francuskiego teologa Piotra Collet'a, wyznając system probabilioryzmu. Stąd holdował pewnemu rygoryzmowi. W latach 1874—1892 sprawował urząd rektora seminarium duchownego na Stradomiu. W ciągu swej 60-letniej pracy na terenie Krakowa pełnił różne urzędy w diecezji, jak cenzora ksiąg treści religijnej, egzaminatora ordynandów egzaminatora księży zdających aprobatę i stających do konkursu, nadto został obrońcą węzła małżeńskiego w Sądzie Biskupim (od 1855), oraz sędzią prosynodalnym, a za rządów kard. Dunajewskiego radcą rzeczywistym konsystorza (od r. 1879).

Obok zajęć wychowawczych i profesorskich brał czynny udział w pracach swego zgromadzenia. Wygłaszał często konferencje dla księży, alumnów i zakonnic. W r. 1861 był delegatem seminarium duchownego na Stradomiu na konwencie prowincjonalnym Księży Misjonarzy w Wiedniu. Dwukrotnie był delegatem na konwenty prowincjonalne zgromadzenia, które odbywały się w Krakowie w latach 1867 i 1873. Jako superior przewodniczył na konwentach domowych na Stradomiu (1874, 1878, 1884, 1890). Zmarł 10 X w Krakowie.

Portret olejny przechowuje się u Księży Misjonarzy na Stradomiu w Krakowie; fotografia tamże.

Bęzkowicz F. ks., *Z dziejów domu stradomskiego*, „Roczniki ob. Zgrom. św. Wincentego a Paulo” 1914, s. 222; 1925, s. 36—37; *Catalogus universi cleri archidioec. Varsav. 1823—1830*; „Czas” 1895, 234, 236; *Elenchus*

universi cleri dioec. Crac. 1836—1895; Księga Pamiątkowa trzechsetlecia Zgom. Księży Misjonarzy, Kr. 1825 s. 97, 134; 1896, s. 52—66 (nekrolog z fotografią); Spię wykładów U. J. z lat 1853/54 — 1877/78; Szymbor W. x., Stradomskie konwenty domowe, „Roczniki ob. Zgromadzeń św. Wincentego a Paulo” 1933, s. 264—74; Wicher Wl. ks., Teologia moralna na Wydziale Teologicznym Akademii Krakowskiej od końca XVIII w. „Polonia Sacra” I (1948), s. 131—32; Rkpsy w Arch. Księży Misjonarzy w Kr. na Strad.; Catalogus seminaristarum; Catalogus domorum et personarum; Miscell. Warsz.; Dorobis A. ks., Księga do zapisywania ważniejszych wypadków w Zgromadzeniu od r. 1851; Tenże, Relatio visitatoris provinciae de statu domorum et personarum (z r. 1852); Arch. U. J.: Akta Wydz. Teol. (Teologia moralna), nr 13; Księgi metrykalne par. Tykocin 1832—35.

Ks. Alfons Schletz

GORZKIEWICZ MATEUSZ (1780—1860), misjonarz, ur. 27 IX w Leśnej wsi (dziś włączona do Łasina), pow. grudziądzkim. Pierwsze nauki pobierał w Żurominie, ukończył je zaś w Mławie w r. 1797. Pod koniec następnego roku wstąpił do Seminarium Internum Zgom. Księży Misjonarzy w Warszawie. Śluby złożył w r. 1800. Po ukończeniu filozofii i teologii otrzymał w r. 1804 święcenia kapłańskie. Odtąd przez prawie 30 lat poświęcił się pracy wychowawczej w seminariach duchownych. W 11. 1804—1812 wykładał w Seminarium Duchownym w Poznaniu. Przeniesiony następnie do Warszawy, był w 11. 1812—1817 profesorem Seminarium św. Krzyża, dyrektorem kleryków i egzaminatorem ordynandów. Przez trzy lata następnie uczył historii Kościoła i prawa w Seminarium Stradomskim w Krakowie i objął dyrekcję nad klerykami. Po rocznym pełnieniu obowiązków superiora domu Księży Misjonarzy w Chełmnie (1820—21), został zamianowany regensem Seminarium Duchownego w Płocku (1821—1829). Na tym stanowisku okazał zarówno talent organizatorski, jak i wychowawczy. W r. 1829 sprowadził ówczesny wizytator ks. Paweł Rzymski G-a do Warszawy na asystenta i powierzył mu administrację domu i seminarium. Oprócz tego był G. w tym okresie prefektem studiów i egzaminatorem prosynodalnym w archidiecezji warszawskiej. Po śmierci ks. Rzymskiego (1833) objął G. rządy wizytatorskie w polskiej prowincji misjonarzy i sióstr miłosierdzia. Równocześnie był w 11. 1833—1839 prepozytem kościoła św. Krzyża oraz sędzią II instancji w Konsystorzku warszawskim. Jako proboszcz przeprowadził gruntowną restaurację wnętrza kościoła. Dla podtrzymania karności w zgromadzeniu odbywał regularne wizytacje domów. Wydał w okresie swego przełożenia dwa listy okólnie, jeden z okazji śmierci ks. Rzymskiego (1 I 1834), przedrukowany w „Rocznikach ob. Zgromadzeń św. Wincentego a Paulo” (1899, 272—287), oraz drugi, skierowany do sióstr miłosierdzia prow. polskiej (1 I 1835). W r. 1839 złożył rezygnację z piastowanego urzędu wizytatorskiego. Odtąd przez szereg lat był dyrektorem sióstr miłosierdzia, radcą prowincji i cenzorem

ksiąg. Głównie jednak poświęcił się pracy społeczno-charytatywnej w szpitalach w Mięni i Kurozwękach. Po śmierci ks. Grzanowskiego († 1848) został G. rektorem Generalnego Szpitala im. Dzieciątka Jezus w Warszawie (1849—1860). Na tym stanowisku odznaczył się roztropnością i zmysłem organizacyjnym, a będąc od r. 1833 członkiem Rady Głównej Szpitali, wiele dobrego działał na polu miłosierdzia, zwłaszcza w zakresie opieki nad sierotami i opuszczoną dźwiatwą. W r. 1853 zamianował go gen. misjonarzy ks. Étienne komisarzem nadzwyczajnym dla przeprowadzenia wizytacji domu św. Krzyża w Warszawie. Do końca życia niezmiernie czynny, zmarł 26 X 1860, pochowany w dolnym kościele św. Krzyża w Warszawie.

Catalogue du personnel de la Congrégation de la Mission, Paris 1911; Catalogus cleri Varsav. 1831—1860; Chodyński St. ks., Seminarium wrocławskie, Wl. 1904; Elenchus universi cleri dioc. Varsav. 1816; Jougan A. ks., X. prymas Woroniec, Lw. 1908, t. I.; [Kamoocki-Perboyre], Mémoires de la Congrégation de la Mission, Paris 1863, t. I.; Księga Pamiątkowa trzechsetlecia Zgromadzenia Księży Misjonarzy, Kr. 1925; Kuryer Warszawski 1860, nr 283; Kwiatkowski Wl. ks., Prymasowska kapituła i kolegiata w Łowiczu, W. 1939; Nowowiejski A. arcybp., Seminarium płockie, „Roczniki ob. Zgromadzeń św. Wincentego a Paulo”, Kr. 1934—35; Petrzyk L. ks., Kościół św. Krzyża w Warszawie, W. 1920; Rękopisy w Arch. Księży Misjonarzy w Kr. na Strad.; Kopia listu ks. G-a do ks. Étienne, gen. misjonarzy w Paryżu z r. 1837; Katalogi domów i członków Zgom. Księży Misjonarzy prow. polskiej; Decreta visitationis domus Stradomiensis Cracoviae ab anno 1687; Decreta visitationis domus Varsoviensis Congregationis Missionis ab anno 1667; Dorobis A. ks., Relatio visitatoris provinciae (1852); Malinowski W. ks., Opisanie krótkie dziejów domu XX. Misjonarzy i Seminarium Dyecezyjalnego w Kr. na Stradomiu od r. 1817; Akta Bractwa św. Rocha.

Ks. Alfons Schletz

GÓRSKA PAULINA (1816—1893), działaczka społeczna, córka Józefa hr. Krasińskiego i Emilii z Ossolińskich, ur. 28 VI w Radziejowicach k. Mszczonowa. Młodość spędziła w pałacu rodzinnym. Zimę spędzali Krasińscy przeważnie w Warszawie, gdzie G. była świadkiem częstych i hucznych zabaw arystokracji warszawskiej. W r. 1844 poślubiła Ludwika Górskiego, współzałożyciela Towarzystwa Rolniczego, późniejszego prezesa Tow. Kredytowego Ziemińskiego, znanego działacza społecznego, agronoma i autora licznych prac z zakresu ekonomii. W r. 1849 przeniosła się G. z mężem do otrzymanego w posagu majątku w Sterdyni, pow. sokołowskim. Gdy mąż jej zajął się głównie melioracją folwarków i pracą społeczną i naukową, G. całe swe życie poświęciła bliżnim. Czynna praca dobroczynna była konsekwencją jej głębokiego życia wewnętrznego i chrześcijańskiej ascezy. W r. 1854 założyła razem z wizytatorem misjonarzy ks. M. Gorzkiewiczem i ks. Wiktoorem Ożarowskim, Towarzystwo Pań Miłosierdzia św. Wincentego

a Paulo przy kościele św. Krzyża w Warszawie. Okazją do założenia Towarzystwa była nędzka i głód, do których dołączyła się wkrótce zaraza. Do Towarzystwa należało ok. 40 pań, każda z nich osobiście odwiedzała raz w tygodniu ubogich i chorych. Odtąd ok. 1000 biednych rocznie otrzymywało odzież, żywność i lekarstwa. Towarzystwo Pań Miłosierdzia uzyskało w r. 1856 aprobatę rządu rosyjskiego, co o tyle miało znaczenie, że panie nie musiały działać w ukryciu, ale mogły legalnie oddziaływać na warstwy niższe, a w okresie powstania styczniowego spieszyć z pomocą materialną bohaterom Ojczyzny. Zebrania odbywały się przez szereg lat w domu sióstr miłosierdzia na Tamce. W r. 1883 ufundowała G. dom na własnej parceli przy ul. Ordynackiej, który odtąd aż do powstania warszawskiego w r. 1944 był siedzibą Towarzystwa. W domu tym umieściła fundatorka aptekę dla biednej ludności i przytułek dla dziewcząt-sierót. G. piastowała urząd prezydentki Pań Miłosierdzia od początku istnienia Towarzystwa aż do swej śmierci. Tego samego ducha poświęcenia miały inne panie: Augustowa Potocka, Hortensja Malachowska i Pusłowska. Stroniły one od zabaw i przyjemności życiowych, uważały czasy niewoli za okres żaloby narodowej, prowadziły natomiast dość surowy tryb życia. Z tego też powodu nazywano je w towarzystwie bardziej liberalnym uszczypliwie „les quatre mères stériles”, bo wszystkie były bezdzietne. W Sterdyni i majątkach rodzinnych, m.i. w Ceranowie rozwinęła G. taką samą działalność dobroczynną, co w stolicy. W r. 1863 założyła w Sterdyni szpital na 35 łóżek dla ludności wieśniaczej, a opiekę nad chorymi powierzyła siostronom miłosierdzia. Wspólnie z mężem była fundatorką lub współdziałała w budowie kościoła parafialnego w Ceranowie, kościoła w Sterdyni, kaplicy w Studzieniu, kaplic w kościele Wszystkich Świętych i ŚŚ. Ap. Piotra i Pawła w Warszawie. Nadto byli Górcy założycielami placówki sióstr felicjanek w Ceranowie. Jak wielką powagą cieszyła się G. u założyciela felicjanek o. Honorata, świadczy m.i. fakt, że pod jej wpływem felicjanki zaczęły używać pończoch i trzewików (przedtem chodziły bosy) i znieśli w domach filialnych odmawianie nocnych pacierzy.

Mimo arystokratycznego pochodzenia, odznaczała się G. dużą prostotą i bezpośredniością w obcowaniu z ludźmi. Pamięć dobroczynnej pani uczczono tablicą pamiątkową z czarnego marmuru, przyozdobioną alabastrowymi herbami rodzinnymi, umieszczoną w prawej nawie kościoła św. Krzyża w Warszawie. Zmarła w Warszawie 8 XII 1893 r., pochowana w Ceranowie. Mowę żalobną w czasie nabożeństwa w kościele św. Krzyża wygłosił arcybiskup-metropolita warszawski Wincenty Chościak-Popiel.

Borkowski-Dunin J., Genealogia żyjących utytułowanych rodów polskich, Lw. 1895 s. 320—21; Czas z d. 10 XII 1893; Górcy L., Wybór pism.

W 1908 (wstęp); Historia Zgromadzenia ŚS. Felicjanek, cz. I. Milwaukee (1924) s. 165, 179; Kronika czynności Tow. Pań Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo w Warszawie. W 1855—1894; Księga Pamiątkowa trzechsetlecia Zgromadzenia Księżki Misjonarzy, Kr. 1925 s. 268, 269, 270; Kurjer warszawski z d. 9 XII 1893; Pamiętniki Józefa hr. Krasińskiego od r. 1790—1831, skróc. przez Dr Fr. Reuttowicza. P. 1877 s. 7, 63, 125, 143, 224; Pamiętniki ks. Zygmunta Szczęsnego Felickiego, arcybiskupa warszawskiego, cz. II od r. 1851—1883. Lw. 1911 s. 198; Petrzyk L. ks., Kościół św. Krzyża w Warszawie, W. 1920 s. 71, 74, 122; Słownik geogr. T. 11, W. 1890 s. 331 (pod Sterdynią); Zychliński T., Złota księga szlachty polskiej, R. 18, P. 1896 s. 226—7; Dorobis A. ks., Księga do zapisywania ważniejszych wypadków w Zgromadzeniu (Księżki Misjonarzy) 1851—1860, rkps Arch. Księżki Misjonarzy w Kr. na Stradomiu.

Ks. Alfons Schletz

GRABOWSKI WOJCIECH (1873—1939), misjonarz, wikariusz generalny Bukowiny, działacz na emigracji. Syn Józefa i Julii Placek, ur. 5 I w Michałkowicach na Górnym Śląsku. Do szkoły uczęszczał na Śląsku, potem w Krakowie do Małego Seminarium Księżki Misjonarzy na Nowej Wsi. W r. 1891 wstąpił do Zgromadzenia Misji. Po skończonych studiach filozofii i teologii w Instytucie Misjonarskim otrzymał w r. 1898 święcenia kapłańskie. Pierwszą jego placówką duszpasterską był Witków w Małopolsce Wschodniej, gdzie powstał w r. 1898 nowy dom misjonarzy polskich. W l. 1899—902 sprawował urząd ekonomy i prefekta Małego Seminarium Arcybiskupiego we Lwowie. W ciągu następnych 4 lat (1902—6) zajmował się G. duszpasterstwem i pracą jako kapelan Szpitala Powszechnego i więzienia karnego we Lwowie. Z końcem maja 1906 r. otrzymał nominację na administratora parafii Cacicca w Rumunii. Ponieważ placówka ta należała do Zgromadzenia Misji, G. piastował równocześnie urząd superiora domu, a następnie misjonarzy rozprószonych w Rumunii. W chwili objęcia stanowiska, Cacicca, zamieszkała przez licznych Polaków, była ośrodkiem kultu gromadzącego koło obrazu Matki Boskiej i przyległej grotty M. B. Lourdeńskiej wielu przybyśców polskich z różnych stron Rumunii. Dzięki taktowi udało się G-emu łagodzić spory pomiędzy wychodźcami polskimi a niemieckimi; kazania wygłaszał w języku polskim i niemieckim. Obok zasad religijnych propagował w Cacicca i w różnych innych ośrodkach polskich miłość do Ojczyzny, języka i kultury polskiej.

W r. 1911 wybudował G. w Cacicca schronisko dla pielgrzymów, które w okresie odpustów służyło za hotel, w ciągu roku natomiast miało stanowić ośrodek unii katolickiej na Bukowinie. Jeszcze od r. 1925 sprawował G. urząd prowikariusza generalnego Bukowiny, a w r. 1926 został mianowany przez arcybpa lwowskiego, B. Twardowskiego, wikariuszem generalnym z pełną władzą ordynariusza, połączoną z godnością infulata. Gdy w r. 1929 Bukowina przeszła

pod jurysdykcję bpa w Jassach, ks. Michała Robu, G. w dalszym ciągu sprawował swój urząd. Do r. 1928 rezydencją wikariusza była Cacia, na życzenie arciepa lwowskiego przeniósł się wówczas do Czerniowca i tam urządził rodzaj kurii dla prowincji bukowińskiej.

Na stanowisku wikariusza generalnego, wystarał się u rządu polskiego o stałe zasiłki pieniężne na cele kulturalno-oświatowe Polonii rumuńskiej. Kandydatów do kapłaństwa spośród Polonii wysyłał na studia do seminariów duchownych w Gnieźnie, Poznaniu i na Uniwersytet Jagielloński w Krakowie. Zabiegał też o to, aby parafie z przeważającą ludnością polską lub polsko-niemiecką obsadzić księżmi polskimi. W tym celu prowadził długie walki i spory z trynitarzami w Mesteczanach o wyłączenie trzech polskich wniosek: Dawidny, Laurenka i Dunawiec, z których erygował nową parafię z polskim księdzem na czele.

Do końca życia był G. także gorliwym misjonarzem i brał żywy udział w pracach zgromadzenia. Dość często wybierano go w Rumunii delegatem misjonarzy na konwenty prowincji polskiej w Krakowie (1908, 1914, 1919, 1925, 1931 i 1933). W r. 1928, gdy ukazał się dekret rządu rumuńskiego, zabraniający kongregacjom i zakonom komunikowania się z przełożonymi prowincjonalnymi za granicą, G. otrzymał od generała misjonarzy nominację na wicewizytatora polskich misjonarzy w Rumunii. Podlegały mu otdąd placówki misjonarskie: Czerniowce, Bojan, Jadowa, Chotin (Chocim), Cacia, Solunetul-nou i Pojana Mikuli. G. zmarł w Czerniowcach 19 VII 1939 r. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Annales de la Congrégation de la Mission, t. 72 s. 257—8; Catalogue des maisons et du personnel de la Congrégation de la Mission, 1899—939; — „Gaz. Pol.” (Czerniowce) 1906 nr 23; Kneblowski W., Duszpasterstwo polskie na Bałkanach i w Karpatach, „Ateneum Kapł.” T. 23: 1929 s. 364; „Kur. Pol. w Rumunii” 1937 nr 2 23 V i z 18 VII 1938 nr z 27 II; „Meteor” Dwumiesięcznik kleryków Księży Misjonarzy, Kr. 1909—39 (wzmianki w kronikach); Ordo divini officii... juxta Calend. Congr. Miss., Kr. 1948 s. 32; Roczniki obydwóch Zgromadzeń św. Wincentego a Paulo R. 4: 1898 s. 239, R. 5: 1899 s. 289, R. 12: 1906 s. 165—7, R. 21: 1915 s. 188—91, R. 27: 1925 s. 123, 129—30, R. 28: 126 s. 241—5, R. 29: 1927 s. 62—70, R. 36: 1933 s. 80—85, R. 37: 1934 s. 103, 373, R. 38: 1935 s. 122—30, R. 41: 1938 s. 163—81; Arch. Misjonarzy w Kr. na Stradomiu: Acta eventuum provincialium Prov. Cracoviensis Congr. Missionis, Liber votistarum Congr. Missionis prov. Polonorum (1866—951), Catalogus confratrum domus Leopoliensis in Seminario puerorum (1899—928), Gaworski J., Notatki kronikarskie w domu centralnym na Kleparzu z uwzględnieniem innych domów prowincji, Katalog Seminarium Internum (1867—916); Arch. wizytatora misjonarzy w Kr. na Stradomiu: Listy i dokumenty, dział: Rumunia—Cacia; List ks. Jana Nowickiego z Rumunii (obecnie w Poznaniu) z d. 26 XI 1948, w posiadaniu autora.

Ks. Alfons Schletz

JACHIMOWSKI JAKUB (1724—1789), prefekt Seminarium Zamkowego w Krakowie, bibliista. Ur. 7 VII w diec. krakow-

skiej. Przyjęty do Zgrom. Księży Misjonarzy w Warszawie, złożył po dwuletniej próbie w seminarium internum śluby (1752). Po skończonych studiach teologicznych w seminarium św. Krzyża w W-wie otrzymał w r. 1757 święcenia kapłańskie. W pierwszym roku kapłaństwa zajmował się pracą duszpasterską przy kościele św. Krzyża. Przeniesiony potem do Krakowa, poświęcił się zupełnie pracy nauczycielskiej i wychowawczej. W latach 1757—1765 był dyrektorem seminarium internum w Krakowie na Stradomiu. Prawdopodobnie wykladał też w tym okresie nauki biblijne w Seminarium Stradomskim, które kształciło alumnów dla diecezji krakowskiej. Przez jakiś czas J. pełnił obowiązki asystenta domu i seminarium na Stradomiu. W r. 1771 otrzymał nominację na prefekta czyli rektora Seminarium Zamkowego w Krakowie na Wawelu. Obok zajęć rektorskich wykladał Pismo św. i teologię. Na tym stanowisku trwał do końca życia. W r. 1778 został mianowany przez bpa K. Soltyka egzaminatorem prosynodalnym diecezji krakowskiej. J. zmarł w Krakowie 10 V 1789 r., pochowany w kaplicy Szaniawskich na Wawelu.

Wykłady z dziedziny Pisma św. St. Testamentu wydał J. drukiem pt.: *Praelections theologicae in secram Scripturam Veteris Testamenti ad usum seminariorum intra Regnum Poloniae existentium concinnatae*, Cracoviae 1789. Był to pierwszy podręcznik do introdukcji St. Testamentu w Polsce, używany na przełomie XVIII i XIX w. w polskich seminariach duchownych.

Bączkowiec F. ks., Z dziejów domu stradomskiego, „Roczniki ob. Zgrom. św. Wincentego a Paulo” 1925 s. 32; Catalogue du personnel de la Congrégation de la Mission, Paris 1911; Chotkowski Wl. ks., Historia polityczna Kościoła w Galicji za rządów Marii Teresy, Kr. 1909; Estr.; Księga Pam. trzechsetlecia Zgrom. Księży Misjonarzy, Kr. 1925; Schletz A. ks., Działalność naukowo-oświatowa ks. Józefa Jakubowskiego, Lw. 1939; tenże, Józef Jakubowski, żołnierz i kapłan, Kr. 1945; tenże, Rec. rozprawy ks. F. Gryglewicza o Studium Pisma św. w Lub. Sem. Duch., „Nasza Przeszłość” T. 5: 1957 s. 321; Wysocki St. ks., Seminarium Zamkowe w Krakowie, Lw. 1910 s. 327. Rkpsy w Arch. Księży Misjonarzy w Kr. na Stradomiu: Catalogus seminaristarum Seminarii Interni Congr. Miss. d. Varsavi.; Catalogus domorum et personarum; Decreta visitatorum in Arce Cracov. (tamże registr misjonarzy w Sem. Zamkowym); Arch. Kurii Metropol. Krak.: Acta Episcopalia, T. 101, fol. 14.

Ks. Alfons Schletz

